

François de Callataÿ

Οι χρυσές κοπές του Μεγάλου Αλεξάνδρου: ταχεία παραγωγή, άμεση αποθησαύριση

Σύντομη περίληψη

Η πρακτική του Αλεξάνδρου να μετατρέψει μαζικά τους περσικούς θησαυρούς σε χρυσά και αργυρά νομίσματα αποτελεί ένα μείζον φαινόμενο στην παγκόσμια νομισματική ιστορία. Αξιοποιώντας τα αποτελέσματα πρόσφατων μελετών και αναλύσεων, ο κ. Callataÿ επανεξετάζει και αναθεωρεί την επίπτωση των "αλέξανδρων", των χρυσών κοπών του Μεγάλου Αλεξάνδρου, στην οικονομική ανάπτυξη του μακεδονικού βασιλείου.

Σύντομο βιογραφικό

Ο François de Callataÿ είναι ένας από τους σημαντικότερους ειδικούς της ελληνικής νομισματικής και γενικότερα της οικονομικής ιστορίας της αρχαιότητας. Ειδικεύεται με αντίστοιχη επιτυχία στο θέμα της υποδοχής (reception) της αρχαιότητας κατά την περίοδο μεταξύ 16ου-18ου αιώνα στη Δύση. Η έρευνά του επικεντρώνεται κατά κύριο λόγο στα νομίσματα των ελληνιστικών βασιλείων από τον Μέγα Αλέξανδρο έως τον Μιθριδάτη ΣΤ' Ευπάτορα, βασιλέα του Πόντου, του οποίου η νομισματική παραγωγή απετέλεσε το αντικείμενο της διδακτορικής του διατριβής. Σε αυτόν πιστώνεται κατά κύριο λόγο το ενδιαφέρον της επιστημονικής

κοινότητας για αξία των ποσοτικοποιήσεων των νομισματικών παραγωγών του ελληνορωμαϊκού κόσμου αφού οι έρευνές του ήταν εκείνες που έθεσαν τις αδιαμφισβήτητες πλέον μεθοδολογικές βάσεις της ποσοτικής προσέγγισης. Είναι επίσης ο ιδρυτής του έργου FINA (Fontes Inediti Numismatae Antiquae), που έχει ως στόχο τη δημοσίευση μη έντυπων πηγών σχετικά με τα αρχαία νομίσματα πριν από το 1800.

Η εντυπωσιακή βιβλιογραφική του παραγωγή αριθμεί πάνω από 520 τίτλους, συμπεριλαμβανομένων περισσότερων από 20 βιβλίων, συνολικά έχει δημοσιεύσει περισσότερες από 7.000 σελίδες σε περιοδικά και συλλογικούς τόμους 25 χωρών. Εργάζεται ως κύριος επιμελητής στη Βασιλική Βιβλιοθήκη του Βελγίου στις Βρυξέλλες, είναι καθηγητής στο Ελεύθερο Πανεπιστήμιο των Βρυξελλών (ULB) και διευθυντής σπουδών στην περίφημη Ecole Pratique des Hautes Etudes στο Παρίσι. Είναι τακτικό μέλος της Βασιλικής Ακαδημίας του Βελγίου (στην οποία έχει τεθεί επικεφαλής του Collège Belgique) και της Academia Europaea. Τέλος, είναι αντεπιστέλλον μέλος της Ακαδημίας Επιγραφών και Γραμμάτων (Académie des Inscriptions et Belles-Lettres) και του Γερμανικού Αρχαιολογικού Ινστιτούτου (Deutsches Archäologisches Institut), ενώ το 2007 τιμήθηκε με την ανώτερη διάκριση που απονέμεται σε Βέλγους επιστήμονες, το βραβείο Francqui, κι έγινε έτσι ο πρώτος ιστορικός της αρχαιότητας που το λαμβάνει μετά από πάνω από μισό αιώνα.

*9 Οκτωβρίου 2019, Αρχαιολογικό Μουσείο Θεσσαλονίκης,
«Τετάρτες στο Μουσείο» 2019-2020*